

РЕШЕНИЕ

№ 4535

гр. София, 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2831** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. чрез процесуалния си представител Д. С. срещу решение № 20249116/11.11.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 107-ми състав, постановено по НАХД № 6391/2020 г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-006668/24.04.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева, на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. В касационната жалба се сочи, че решението на районния съд е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон. Навеждат се доводи, че първоинстанционният съд необосновано е приел наличието на допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, изразяващи се в това, че същият е издаден след изтичането на тримесечния преклузивен срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Твърди се, че при прилагане на материалния закон и квалифициране на нарушението, неправилно е възприето, че приложимите разпоредби са тези по специалната уредба за седмичното работно време на шофьорите на автобуси по Наредба Н-3 от 07.04.2009 г. за необходимите

мерки за изпълнението и прилагането на Регламент /ЕО/ № 165/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 04.02.2014 г. Заявява се, че организацията на работното време и почивките на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт е уредена с императивните норми в Наредба за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, издадена на основание чл.153, ал.1 от КТ. Прави се искане решението на СРС да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно, а НП бъде потвърдено изцяло. В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, се представлява от юр.М., която поддържа касационната жалба и наведените в нея аргументи. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация [фирма] се представлява от адв. К., който оспорва подадената касационна жалба. Представя писмени бележки. Претендира разноски, съгласно представен списък.

Прокурорът от С. градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна и доказана, моли същата да бъде уважена.

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, X.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо, но неправилно.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по отношение на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

С решение № 20249116/11.11.2020 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 107-ми състав, постановено по НАХД № 6391/2020 г., е отменено НП № 22-006668/24.04.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ..

От фактическа страна СРС е приел, че при извършване на последваща проверка в периода 30.01.2020 г. – 26.02.2020 г. от инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“-С. в [фирма] по спазване на трудовото законодателство е установено, че [фирма], в качеството си на работодател не е изпълнил предписание № 2, дадено с протокол за извършена проверка от 23.05.2019 г., на основание чл.404, ал.1, т.1 от КТ, а именно: „Средната продължителност на седмичното работно време на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ да не надвишава 48 часа съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от Наредбата за организацията на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности с автомобилния транспорт“. Срокът на предписанието бил 24.05.2019 г. От представения работен дневник за месец юни 2019 за Л. Х. Г., на длъжност „шофьор на автобус“ със сл. № 792, в поделение „Автобусен транспорт – 1 З.“ било констатирано, че за периода от 03.06.2019 г./понеделник/ до 09.06.2019 г./неделя/ включително същият е отработил 61.16 часа за една седмица.

С оглед тези констатации свидетелката Р. А. съставила на [фирма] АУАН № 22-006668/26.02.2020 г. за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ, което е прието за извършено на 08.06.2019 г. /деня, в който продължителността на седмичното работно

време надвишава 48 часа/. Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв., на основание чл. 415, ал. 1 КТ.

Съдът намира обжалваното решение за неправилно, поради следните съображения:

Както АУАН, така и издаденото въз основа на него НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Те са съставени от компетентни органи, при спазване на процесуалните правила, в предвидените от ЗАНН срокове. За да бъде образувано административнонаказателно производство следва да бъде установено извършеното нарушение и нарушителя. В конкретната хипотеза неизпълнението на даденото предписание е констатирано при повторна проверка, резултатите от която са обективирани в протокол изх. № ПР 2004207/26.02.2020 г. Едва след нейното приключване е установено неизпълнение на даденото предписание, поради което АУАН е издаден в законоустановения срок, съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН и като се отчете, че същият е съставен в деня, в който е приключила последващата проверка следва извода, че е изготвен в тримесечен срок от откриване на нарушителя, каквито са процесуалните изисквания.

С протокол за извършена проверка от 23.05.2019г. под № 2 е дадено предписание средната продължителност на седмичното работно време на работещите на длъжност „шофьор на автобус” да не надвишава 48 часа, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от Наредбата за организацията на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности с автомобилния транспорт. Видно от доказателствата по делото, след извършена последваща проверка, документирана с протокол от 26.02.2020г. е установено, че даденото предписание не е изпълнено. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, документирана с протокол от 26.02.2020г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието [фирма] е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно. Тук е мястото да се посочи, че в случай, че работодателя не е бил съгласен с дадените по реда на чл.404, ал.1, т.1 от КТ предписания, пред него е стояла възможността да ги оспори по реда на АПК пред съответния Административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването им, за което по делото няма данни да е сторено. Дадените задължителни предписания имат белезите на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. След като [фирма] не е атакувал дадените му предписания, конкретно процесното под №2, то има задължителен за него характер и подлежи на незабавно изпълнение. Поради това ирелевантен е за делото въпроса на какво основание са издадени предписанията и дали се отнасят към разпоредбите на Наредбата за организацията на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт или Закона за автомобилите превози, с приложимите Регламенти и съответните подзаконови нормативни актове по прилагането му. Съдържанието на приложеното от ответника решение № 407818.06.2018г. по КНАХД № 3978/2018г., по описа на АССГ е неотнормимо към предмета на делото, тъй като в него се обсъжда нарушение по чл.153, ал.2 от КТ, наказуемо съгласно чл.414, ал.1 от КТ, който казус е

различен откъм обективна страна с процесното, изразяващо се в неизпълнение на задължително предписание, издадено от държавните контролни органи. Тъй като настоящето задължително предписание не е било изпълнено към 08.06.2019г., с това свое бездействие работодателя е осъществил състава на административното нарушение по чл.415, ал.1 от КТ / така решение № 6272/11.11.2020г., по КНАХД № № 6234/2020г., решение № 1849/13.03.2020г. по КНАХД № 14146/2019г., решение №766/11.02.2021г. по КНАХД № 11194/2020г., по описа на АССГ /. Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като съгласно т. 1 от нормата такива са и задължителните предписания на работодателите. В чл. 405 от КТ е указано, че тези принудителни административни мерки /в т.ч. и задължителните предписания/ подлежат на оспорване по реда на АПК. След като не е било изпълнено даденото задължително предписание от контролния орган в срок, безспорно [фирма], като работодател е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който текст, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая е определена имуществена санкция от 1500 лв., която е в законоустановения минимум и не следва да бъде намалена.

Въз основа на изложеното, касационната жалба е основателна. Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо, но неправилно и като такова следва да бъде отменено. С оглед изхода на делото и своевременното искане за присъждане на разноски, в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените такива от Д “ИТ“-С., представляващи юрисконсултско възнаграждение в касационно производство в размер на 80 лева, съгласно чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, като се отчете че делото не се отличава с фактическа и правна помощ.

По тези съображения, касационната инстанция приема, че решението е неправилно, по аргумент от чл.348 от НПК и като такова следва да бъде отменено, а издаденото наказателно постановление потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. ГРАД, Х.-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 20249116/11.11.2020 г. на Софийски районен съда, Наказателно отделение, 107-ми състав, постановено по НАХД № 6391/2020 г., като неправилно и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-006668/24.04.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място], р-н „К. село“, [улица], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., сумата от 80 лева, представляващи разноски

за юрисконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.